

— Ще бѣгамъ, братко, ще диря справедливостъ!

— Охъ, и мене ми е тежко! Днеска два пѣти баба Пискунка ме тупа съ ржжена, ще бѣгамъ и азъ, но чакамъ да се съмне. Да си хвана едно врабче, което следя отъ два дни. Да се налапамъ здравата, пѣкъ тогава!

Марко излѣзе на край селото. Сви презъ нивитѣ и стигна въ гората. Срещна лисицата.

— На кжде? — попита го тя.

— Справедливостъ търся! — отвърна Марко.

— Нѣма справедливостъ, братко! Вчера като ме подгониха едни кучета, все ми скжсаха кожата, — каза кумата.

Марко пакъ трѣгна.

— Тракъ, тракъ, тракъ! — чу той да тракатъ вѣлчи жби.

Погледна въ шубрака — два вѣлка, седнали на приказки.

— Три дни не съмъ хапвалъ нищо. — вика единътъ.

— Пѣкъ азъ, откакъ изядохъ на дѣдо Пискунчо яретата, не съмъ слагалъ нищо въ устата си.

— Има ли още ярета дѣдо Пискунчо? — попита първиятъ вѣлкъ.

— Има едно яре и едно магаре. Ти ще излапашъ ярето, пѣкъ азъ магарето. Съгласенъ ли си?

— Че защо пѣкъ магарето?

— Много просто. Защото то е едно глупаво магаре. Щомъ прескоча въ кошарата, като надуе онуй магарешко кларне, реве ли, реве. Събуди кучетата, че като ме подгонятъ, не мога да си отърва кожата.

Като чу това, Марко наостри уши, магарешкото му сърдце почна да тупа като тупалка.

— Нѣма справедливостъ на тоя свѣтъ, — си каза той, — тия вѣлци искатъ да ме ядатъ, че съмъ послушно. Дѣдо Пискунчо пѣкъ ме тупа, че съмъ непослушно! Какво да се прави?.. Магарешко тегло.

И Марко полека-лека се обърна, че като удари на бѣгъ. Бѣга и се обръща. Най-после пристигна въ селото. Отъ гърбината му течеше потъ. Дѣдо Пискунчо бѣше заспалъ. Марко спрѣ на двора, изпъшка тежко и си каза:

— Ще тегля, щомъ нося магарешка глава! Магарешката азбука е много дълга и мжно се става учено магаре.

Дѣдо Пискунчо хъркаше. Марко го погледна тжжно. Отъ очитѣ му капна една сълза и удави три мравки.

Григоръ Угаровъ